

LLUITA DE CLASSE I "OFENSIVES PATRONALS" (SEGUINT EL FIL DEL TEMPS XXVII)

(Battaglia Comunista, nº 39 del 19 al 26 de octubre del 1949)

AHIR

Els errors en la pràctica de la lluita proletària i les ruïnoses desviacions d'aquesta, que han caracteritzat històricament l'època de la primera guerra mundial i en la segona l'època de la guerra i la postguerra, estan estretament lligats a la pèrdua dels fonaments crítics del mètode marxista

Marx va coordinar la previsió de la insurrecció revolucionària dels treballadors amb les lleis econòmiques del desenvolupament capitalista.

Els revisionistes del marxisme han volgut trobar defectuosos el sistema, enfortits pel retard d'un segle en què es trobaria la *nostra* revolució, mentre que Marx, per les condicions canviants dels mitjans de connexió i comunicació mundial, preveia una marxa més ràpida que la de la revolució burgesa, i pretenen que aquelles lleis fossin errònies i que l'esdevenir més modern del règim burgès hauria desmentit la tesi central: cada vegada més riquesa en un pol, cada vegada més misèria en l'altre.

I des de fa cinquanta anys se citen les estadístiques de l'augmentada taxa del salari, de l'augmentat radi i taxa dels consums del treballador industrial, els resultats de la vastíssima maquinària de les reformes socials que tendeixen a salvar de la caiguda a la fam absoluta als treballadors expulsats fora del cicle de l'activitat assalariada per accident, malaltia, vellesa i desocupació. I, d'altra banda, es pretenia que tinguessin un valor com a substitut de les exigències socialistes l'extensió de les funcions de la màquina estatal central, el seu suposat control sobre els alts rendiments i els pics excessius de l'especulació capitalista, la seva distribució a tothom de beneficis i serveis socials i col·lectius.

Tot això en la visió revisionista tendia a dissenyar la possibilitat "progressiva" d'una cada vegada millor distribució dels fruits de la producció entre els qui havien participat en ella, caient cada vegada més la poderosa aspiració socialista en les mòrbides baixeses d'una campanya d'untuosos filantrops per la ximple paraula de "justícia social", bagatge teòric i literari anterior a l'obra de Marx i exterminada per aquesta sense pietat.

El capitalisme va ser portat del poemet idíl·lic als horrors de la tragèdia de la boja carrera monopolista i imperialista que va tenir un primer desenllaç a la guerra de 1914; i l'evidència que, quan aquest persisteix, viu i creix, alhora creixen i s'estenen la misèria, el sofriment i la massacre, es va reflectir en un vigorós retorn dels partits obrers a les posicions radicals i a la batalla que té com a objectiu la destrucció, no l'esmena del sistema social burgès.

Després de la confirmació teòricament encara més decisiva de la Segona Guerra, els anys que van transcórrer plantegen el greu problema d'una falta de reacció revolucionària dels mètodes d'acció proletària en el món.

La llei general de l'acumulació capitalista va ser exposada per Marx al Llibre I d'*El Capital* en el cap. XXIII. El primer paràgraf parteix de la premissa que el progrés de l'acumulació tendeix a elevar la taxa dels salaris. La difusió de la producció capitalista a gran escala, com en l'exemple anglès des de principis del segle XV fins a mitjan segle XVIII, i com d'altra banda a tot el món modern a la segona meitat d'aquest últim, amb la demanda d'un major nombre d'assalariats fa que *"es produeixi un augment dels salaris"*. És en va, per tant, voler desmentir a Marx amb el fet que els salaris dels esclaus del capital no han descendit. Perquè immediatament després de les paraules citades, Marx va

escriure'n les altres: *"les circumstàncies més o menys favorables en què viuen i es multipliquen els obrers assalariats no fa canviar gens ni mica el caràcter fonamental de la producció capitalista"*.

I aquest caràcter fonamental, la llei general de què es tracta, no va ser fixat per Marx únicament en la relació obrer-patró, sinó en la relació del conjunt de les dues classes. La composició d'aquestes varia contínuament. En la classe burgesa la riquesa acumulada es concentra dividint-se en un nombre de mans cada vegada menor i sobretot en un nombre cada vegada menor de grans empreses. En el punt d'arribada d'aquesta perspectiva està expressament el «límit que serà aconseguit únicament en el moment en què tot el capital social sigui reunit en una sola mà ja sigui d'un únic capitalista com d'una societat de capitalistes». Engels va comentar al 1890 que aquesta previsió del 1864 va ser verificada pels «novíssims trusts americans i anglesos». El llavors marxista radical Kautsky va reiterar vint anys després que el fenomen s'havia estès per tot el món capitalista. Lenin va desenvolupar, al 1915, la teoria completa de l'imperialisme.

L'escola marxista té els materials per a completar el text clàssic amb les paraules: *"... o fins i tot en l'Estat capitalista nacionalitzador, tingui aquest al capdavant als Hitler, Attlee o Stalin"*.

A l'altre costat de la trinxera social, Marx segueix en aquesta anàlisi central, com en tota la seva obra, no l'oscil·lació de la compensació, sinó la composició de la població no posseïdora i la seva distribució variable en exèrcit industrial de reserva. I construeix la seva llei general en el sentit que, amb l'expansió i l'acumulació del capitalisme, passi el que passi amb la taxa de remuneració dels assalariats temporalment ocupats en les empreses, creix el número absolut i relatiu de tots els que estan en reserva sense tenir ni tan sols els ingressos del treball dels propis braços. En el quart paràgraf del mateix capítol ell arriba a l'enunciat de la llei en qüestió, que porta el nom de llei de la misèria creixent: *«La magnitud relativa de l'exèrcit industrial de reserva creix, per consegüent, a mesura que creixen les potències de la riquesa. I com més gran és aquest exèrcit de reserva en proporció a l'exèrcit obrer en actiu, més s'estén la massa de la superpoblació consolidada, la misèria de la qual es troba en raó inversa als turments del seu treball. I finalment, com més creixen la misèria dins de la classe obrera i l'exèrcit industrial de reserva, més creix també el pauperisme oficial»*.

Misèria i pauperisme per a l'economista filisteu són el no tenir per a menjar. Segons el monjo catòlic citat per Marx s'ocupa d'això la caritat, segons els conqueridors d'avui dia d'Amèrica, la UNRRA (United Nations Relief and Rehabilitation Administration (1943-1947)). La misèria per a Marx és aquella per la qual el llàtzer proletari, per la incessant "expansió i contracció" de l'empresa burgesa, entra i resorgeix de la tomba de la falta quotidiana de mitjans, i aquesta misèria creix perquè creix desproporcionadament el número dels que es troben tancats entre les barreres d'aquestes dues alternatives: matar-se a treballar per al capital o morir-se de fam.

El clau dels revisionistes de Marx era que aquest hagués començat a revisar-se al si mateix del 1848, en escriure *El Capital*. La prova que no havien entès mai un Kolaroff està en el fet que el mateix Marx en aquest passatge cita en una nota el seu escrit anterior al mateix *Manifest. La Misèria de la Filosofia* escrita contra la *Filosofia de la Misèria* de Proudhon al 1847. La referència a la nota es col·loca immediatament després de les paraules: *"Aquest caràcter antagònic de la producció*

capitalista". El passatge autocitat en la nota diu que les relacions de producció actuals "només fan brollar la riquesa burgesa, és a dir, la riquesa de la burgesia, destruint al mateix temps sense parar la riquesa d'uns certs individus pertanyents a aquesta classe i engendrant un proletariat cada vegada més nombrós".

Punt, aquest, per tant, central del marxisme, de fet pedra angular d'aquest, que està *CADA VEGADA MÉS EN PEU*, en la carrera històrica 1847-1874-1949.

El proletariat és el miserable, és a dir, el sense-propietat, el sense-reserva, no el malpagado. La paraula va ser trobada per Marx en un text del 1774, segons el qual com més proletaris té un País, més ric és aquest. "Només pot dir-se 'proletari' - defineix Marx- a l'obrer assalariat que produeix i valora 'capital', veient-se llançat al carrer tan aviat com ja no li serveix de res a Monsieur Capital". Amb infinita perspicàcia Marx es burla de l'altre autor que parla del "proletari de la selva verge". L'habitant d'aquest n'és el propietari, no és un proletariat: "Ho seria si la selva verge l'explotés a ell, en comptes d'explotar-la ell a ella".

L'ambient de la pitjor barbàrie és aquest modern bosc que se serveix de nosaltres, un bosc de xemeneies i baionetes, de màquines i d'armes, d'estranyes bèsties inanimades que s'acarnissen amb carn humana.

AVUI

La situació de tots els sense-reserves, reduïts a tal estat perquè són dialècticament ells mateixos una reserva, ha estat espantosament agreujada per l'experiència de guerra. La naturalesa hereditària de la pertinença a les classes econòmiques fa que estar sense reserva sigui una cosa més greu que estar sense vida. Després del pas de les flames de la guerra, després del bombardeig sistemàtic, els components de la classe treballadora, no menys que després de qualsevol altre desastre, no sols perden amb màxima probabilitat l'ocupació contingent, sinó que veuen destruïda també la mínima reserva de béns mobles que en cada habitació està composta per mobles rudimentaris. Els títols del posseïdor sobreviuen en part a qualsevol destrucció material, perquè són drets socials sancionats per a l'explotació d'uns altres. I per a escriure encara amb caràcters en flames la marxista llei de l'antagonisme ve l'altra constatació a l'abast de tots que les indústries de la guerra i de la destrucció són les que condueixen als màxims guanys i a les màximes concentracions de riquesa en mans restringides. No es queden enrere la indústria de la Reconstrucció, i el bosc dels negocis i dels plans Marshall i ERP (European Recovery Program) tria al Gran Oficial Xacal com el seu digne Delegat Administrador.

Les guerres han fet caure doncs sense possibilitat d'equivoc a altres milions i milions d'homes a les files dels que no tenen res més a perdre. Aquests han donat a la cara del revisionisme el cop de *knock out*. La consigna del marxisme radical havia de ressonar tremenda: *els proletaris no tenen res a perdre en la revolució comunista excepte les seves cadenes*.

La classe revolucionària és la que res ha de defensar i no pot creure més en les *conquestes* amb les que se'ls va enganyar en els temps d'entreguerra.

Tot va ser compromès per la infame teoria de la "Ofensiva burgesa".

La guerra havia de donar lloc a la iniciativa i a l'ofensiva d'aquells que no tenen res contra la classe que té i domina tot, i va ser per contra etiquetada com la plataforma de llançament

per a accions de la classe dominant dirigides a retirar al roletariat inexistents beneficis, avantatges i conquestes de temps passats.

La praxi del partit revolucionari es va bescanviar en una praxi de defensa de tutela i de reclam de "garanties" econòmiques i polítiques que es va pretendre que havien estat adquirides per la classe proletària, allí on eren precisament les garanties i les conquestes burgeses.

No només en la frase final el Manifest havia esculpit aquest punt central, resultat d'una anàlisi de tot el complex social que anys d'experiència i de lluita havien desenvolupat, sinó en un altre dels quals Lenin defineix com els passatges oblidats del marxisme:

"Els proletaris no poden conquistar les forces productives socials, sinó abolint la seva pròpia manera d'apropiació en vigor, i, per tant, tota manera d'apropiació existent fins als nostres dies. Els proletaris no tenen res a salvaguardar; han de destruir tot el que fins ara ha vingut garantint i assegurant la propietat privada existent".

Va ser el final, en l'exemple italià, per al moviment revolucionari quan, per ordre de l'encara viu Zinoviev, que a un preu car va pagar aquests descuits sense remei, es van llançar totes les forces per a defensar "garanties" com la llibertat parlamentària i el compliment constitucional.

El caràcter de l'acció dels comunistes és la iniciativa, no la rèplica a les denominades *provocacions*. L'ofensiva de classe, no la defensiva. La destrucció de les garanties, no la seva preservació. En el gran sentit històric és la classe revolucionària la que amenaça, és ella la que provoca; i per a això ha de preparar-la el partit comunista, no per al tamponament aquí i allà de suposades fuites en la barcota de l'ordre burgès, que hem d'enfonsar.

El problema del retorn dels treballadors a cada país sobre la línia de la lluita classista està en aquesta connexió revifada entre la crítica del capitalisme i els mètodes de la batalla revolucionària.

Fins que tota l'experiència dels desastrosos errors del passat no sigui utilitzada, la classe treballadora no escaparà de la protecció exorbitant dels seus jactanciosos salvadors d'ofensives amenaces i provocacions que *podrien* sorgir demà, i que se'ls presenten intolerables. Fa almenys un segle que el proletariat té davant i damunt el que no pot tolerar, i que com més temps passa, més intolerable es tornarà, segons la llei de Marx.



**LLEGEIX, DÓNA SUPORT I DIFÓN
LA PREMSA COMUNISTA
"EL COMUNISTA"**

**PER CORRESPONDÈNCIA (sense més dades)
Apartat 52076 – 28080 MADRID – ESPANYA
www.pcielcomunista.org – pci@pcielcomunista.org**